

Vélemények az október 23-i megemlékezésről

Ma iskolánkban az 1956-os október 23-ai forradalomról emlékeztünk meg.

Olyan jól adták elő a szereplők a műsort, mintha tényleg élőben ott lettünk volna a forradalomban. Artikulálva, érthetően, hangsúlyozva beszéltek. Látványos volt, ahogy a szereplőkre külön lámpát irányítottak. Külön hangsúlyt fektettek a jelenetekre. Ebben rengeteg munka, idő, energia, gyakorlás, fegyelmeztség és próba volt. Fantasztikus volt, hogy mindenki beleélte magát. Nem volt unalmas. Folyamatos volt a műsor. Átadta azt a szomorúságot, gyászt, veszteséget,

amit átélhettek abban az időben. A gyertya fokozta a gyászos hangulatot. Különösen tetszett, hogy A Pál utcai fiúkból részletet adtak elő. Ez látszódott is az előadás alatt.

Egy nagyon szép, érdekes, kidolgozott műsort láthattunk. Fantasztikus megemlékezés volt.

(Fazekas Vera 9. évf.)

Véleményem szerint a műsor majdhogynemtökéletes volt. Remek volt a zene és a versválasztás is, valamint szimpatikus volt az '56-os forradalom és a Pál utcai fiúk párhuzamba állítása is. Ez remekül illett ide, és élvezetesebbé tette a műsort.

A szereplőket rendkívül jól választották ki, mindenki élvezte a szerepét, és beleélte magát abba, amit közölni akart a közönséggel. Ugyanazt a fiatalos lobbanékonyt és felháborodást éreztem, amit (véleményem szerint) az akkori fiatalok is éreztek.

Bognár Réka 9.c

Az eddigi október 23-i ünnepek közül ez tetszett a legjobban. Szívhez szóló volt. A szereplők is jól adták elő, beleélték magukat a szerepükbe. Amikor volt egy kis szövegtévesztés, akkor is jól megoldották a helyzetet.

A zenék is nagyon illettek a műsorhoz. Izgalmas volt, hogy a dalokat még én is ismertem. A Mi vagyunk a grund című dal kimondottan tetszett, mert a Pál utcai fiúk nagyon jó könyv és film is.

Szívesen megnéztem volna még egyszer az előadást. Nagyon szép volt.

Pozsonyi Lili (9.c)

Az 1956-os forradalom emlékére készült iskolai műsor nekem többnyire tetszett. Nem olyan volt, mint az eddigiek, amiket láttam, hanem sokkal aktívabb és színesebb.

A szereplőkön látszott a megfelelő gyakorlás és a testhezálló szerep.

A tartalma pedig pont elég volt egy iskolai műsornak. Ha többet akartak volna mondani, szerintem nem lett volna ennyire élvezhető. S most a világítással és hangosítással sem volt probléma, ezért nem zavarta meg semmi a figyelmem.

Összességében nekem tetszett az előadás, ilyen kreatív előadásokat sokkal szívesebben néznék megemlékezésékként, mint a monoton, szürke, megszokottakat.

Nagy Kristóf 11.a

Előző iskolámban is hagyomány volt hasonló megemlékezést tartani, de az teljesen más volt. Nekem az nem tetszett, mert minden évben szinte ugyanazt adták elő, kisebb változtatásokkal. Nem igazán érintett meg, és unalmasnak tartottam.

Teljesen meglepődtem, hogy itt az Álmosban ez egészen máshogy van.

Az egész előadás nagyon tetszett. A versmondók és az olvasók is egyaránt hangsúlyozva mondták a részüket. Látszott, hogy átérték a szerepüket.

Nagyon sok versnél én is meghatódtam, és belegendoltam az eseményekbe.

Szerintem a különböző zenék is nagyon illettek a produkcióhoz.

Egyszerűen tényleg nagyon tetszett ez az előadás. Nagyon elgondolkodtatónak és meghatónak találtam.

(Tóth Kata 9.évf.)

Míg más barátnőimnél az iskolában nem volt megemlékezés, addig itt, az Álmosban megtartották az ünnepséget. A hetekig tartó munkálatokat én külső szemlélőként nézhettem végig, de még így is eléggé beleláttam, mert osztálytársaim is szerepeltek benne.

Maga, az alapkonceptió tetszett, már amennyit hallottam belőle. Aztán egyszer csak, elérkezett a nagy nap, amit már mindenki várt (részben azért, mivel ezzel a nappal kezdődött meg az őszi szünet).

Először, ami feltűnt, hogy milyen jól passzol a 'Mi vagyunk a Grund' című dal az előadáshoz (természetesen rá néztem, hogy a Pál utcai fiúkat mikor adják a vígszínházban, decemberig elfogytak a jegyek). Miután már mindenki leült, és a fények csak az előadókat világították, elkezdődhetett az előadás. Már a legelején feltűnt, milyen jól hangsúlyozzák a szövegüket. Hadarni nem hadartak, érthetően, artikulálva beszéltek, így hátulról is jól lehetett hallani. A verseknél néhány részletet én más hangsúllyal mondtam volna, máshova tettem volna a nyomatékokat, viszont mindenkinek jár az elismerésem, mivel elég jól végeztek a dolgukat.

Azt sajnálom, hogy a kivetítőt nem középre, vagy egy olyan központi helyre állították fel, ahol mindenki látja, mivel nálam ezt sajnós a szereplők kítakarták.

A zene és a hang passzolt a szöveghez, ezzel is nyomatékokat adva bizonyos részeknek.

Személyes kedvenc részem volt, amikor a 'Pál utcai fiúk' egy ügymond feldolgozását hallhattuk, viszont az eseményre "fogalmazva". Az előadók teljesen beleélve magukat adták elő a jelenetet, amitől össze szorult a szívem.

Remélem, az év további ünnepéin is hasonlóan igényes munkát láthatunk.

Neumann Anna 9.C

Bár színpadunk adottságai részben hátráltatták az előadást, ennek ellenére átadta a tőle elvártakat. Megható jelenet volt többek között az, amikor mécseseket gyújtva közösen emlékeztünk elhunyt hőseinkre. Hiszen nem hiába haltak hősi halált. Az életben maradtakkal egyetemben bebizonyították, hogy a magyar nép képes tenni a sorsáért és a jövőjéért. Még akkor is, ha ez végül nem vezethetett a végső győzelemhez.

Összességében, véleményem szerint kerek, komplex előadást láthattunk, hallhattunk. Komplexnek azért ítélem meg, mert számomra a végszó határozta meg az egész lényegét. Egy mondatban összefoglalva a szereplők megfogalmazása szerint: *„Ne feledjük! 56 örökösei mi vagyunk, legyünk méltóak hozzá!”*

Szejkovszky Dorina

Az idej megemlékezést az általános iskolai előadásokhoz viszonyítva sokkal jobbnak tartom.

A szereplők nagyon ügyesen játszottak. A kompozíció is találó volt.

Viszont engem nagyon zavart, hogy csak egy mikrofon volt. Emiatt a szereplőknek mindig át kellett adniuk a következő társuknak, amit zavaró hangok kísértek.

Tetszett az ötlet, hogy a daloknál a résztvevők énekelnek, de magát a dal túl hangosan szólt, így az éneklésből néha keveset lehetett hallani.

A színpad és a nézőtér túl kicsi volt. Nem fértünk el rendesen. Emiatt eléggé kényelmetlenül ültem, és az is zavart, hogy néhány szereplő háttal állt nekem. A kivetítőt sem láttam rendesen.

Az az ötlet megint csak tetszett, hogy gyertyákat és virágokat helyeztek el a szereplők, de szerintem egy magasabb helyre kellett volna és nem a földre tenni, mert így hátulról alig látszódtott belőle valami.

A székeket inkább fésűbe kellett volna rakni, távolabb egymástól, hogy mindenki jól lásson és kényelmesen elférjen. Tudom, hogy ezt a kis hely miatt nehezen lehetett kivitelezni. Legközelebb az előadást tarthatnák egy nagyobb helyiségben, vagy négy részre oszthatnák a közönséget. Ennek az a hátránya, hogy a szereplőknek négyszer kellene előadni a műsort, ami eléggé fárasztó.

Mindent egybevetve minden elismerésem a résztvevőké. Nagyon sokat gyakoroltak, és az sem lehetett egyszerű, hogy kétszer egymás után kellett előadniuk. Én nem tudtam volna végigcsinálni.

(Járasi Dóra Viola 9.c)

A dalok meghatóak és szépek voltak. A közös éneklések is nagyon tetszetek. Ezeken lehetett igazán látni a közös munkát, amit belefektettek a diákok.

Az időzítés is megfelelő volt. Tudták, hogy ki-ki után jön, ami nagyon fontos.

Emlékezetes ünnepség volt főleg úgy, hogy minden néző, diák elcsöndesedett, és az előadókkal együtt ők is átérték a helyzetet.

Nekem nagyon tetszett és nagyon élveztem! (Tóth Kata)

Nagyon szép előadás volt. Sokatmondó és lényegre törő.

Elmondtak mindent, amit 1956-ról tudni kell. Nem volt túlságosan hosszú, így végig fennmaradt az érdeklődés. A szereplők felkészültek voltak: ügyesen hangsúlyoztak, ezért nem volt egyhangú.

Tetszettek a zenék, a képek és a megvilágítás is. A témához jól passzolt a Pál utcai fiúk részlete is.

A műsor folyamatosan zajlott, nem kellett megállni a hibák miatt (hiszen jelentősebbek nem voltak).

A színvonalon érződött a sok háttérmunka. Izgalmasabb volt, mint az eddig látott megemlékezések.

Jó volt kicsit a múltba nézni.

Bocsányi Csenge (9.évf.)